

GEDICHT IN DE ZON

(VER WEG VAN DE ZEE)

In de zon, ga ik zitten.
Voor de gelegenheid, en omdat ze
andermaal zo genereus schijnt.
Mijn wapens liggen klaar.
Zoals altijd.
Andermaal denk ik ook vandaag
allerminst aan vluchten.
Waarom zou ik?

Bach staat op.
(Muziek uit een tijd
waar voor iedereen
alle verre reizen maandenlang duurden.)

Mijn oriëntatie is niet zo fameus
maar dat de zee ver weg is, hier
in het midden van dit uitverkoren land,
die plaatsbepaling beheers ik perfect.

Wij hebben een tuin nu.
Het heeft het klimaat binnen ons gezin
ingrijpend veranderd.
500 meter verder, en we eten, schrijven,
leven, spelen joelend buiten.

Er was voor ons geen noodtoestand.
Al mis ik de zee, mijn geboortegrond,
een natuurramp was allerminst de
aanleiding die ons met dit huis verbond.

Wij zijn wél gelukszoekers,
Zorgeloze geliefden zelfs, hand in hand.
ontvluchten wij de stad zomer na zomer
tot op ons geliefde strand.

Het dak boven ons hoofd is thans groter geworden
Met smaak eten wij elke avond lekker en gezond.
Slapen doen wij in zachte bedden.
En morgen zal ons huis niet
van onze verdwijnende rots of -schots
scheef kapseizend, de zee in schuiven,

Maar wel... (ach ja)
Meer dan de helft
van de wereldbevolking
woont aan de zee.
1 meter wordt ze hoger, die zee,
overal : tegen 2100.
De 18 warmste dagen sinds 1833, dat ook.
Zo heeft men gemeten op onze zakdoek vol
zwembaden.
3 graden warmer tegen 2050.
Binnen 100 jaar tot 38 procent meer regen.
Tegen 2050 is meer dan 150 miljoen
mannen, vrouwen, kinderen
(de bevolking van de Verenigde Staten)
mensen van alle kleuren en leeftijden
op de vlucht.

GEDICHT IN DE ZON

(VER WEG VAN DE ZEE)

Op de vlucht

Voor het stijgende water, de opdrogende grond,
de storm na storm na storm
na orkaan, na tornado, na het verdwijnen van
bossen
de mislukte oogst, na oogst, na oogst.

130000 Indiase boeren, per jaar : zelfdoding.
In Afrika is niet achterblijven een erekwestie –
geworden.
Wie achterblijft is een tweederangsburger.
Wie naar elders trekt is dat bij aankomst andermaal

Ik kan hier eindeloos door mijn raam zitten staren.
Zij zijn op de vlucht.

Al
le
ra
m
en,
als ze
er
ooit
al heb
ben
ge
had
s
t
u k
ge
sla
gen

GEDICHT IN DE ZON

(VER WEG VAN DE ZEE)

De grenzen sluiten voor hun ogen.
Digitaal vliegen ze in seconden
tot in onze kleine paradijzen.
U herkent dat digitale sadisme
misschien wel als u terugdenkt aan
die trieste keer dat u die exclusieve clubfoto's op
dat eiland wegklikte,
zwijgend en peinzend uw bankrekening in acht
nemend.

Zij die geen keuze meer hebben, hanteren
zinssneden als :
'Boven in de wolken ligt de terugkeer naar waar we
horen'
'Dicht bij de hemel'.

De wortellozen zijn verdrietvinders.
Wij met onze vrijheid, onze tuinen, onze zachte
bedden,
wij gaan bij hen even langs en nemen onze vrijheid,
onze optie op tijd ver van onze zee
te kunnen zijn, met auto of met trein
fluitend en vanzelfsprekend terug met ons mee.
À la limite even nadenkend, turend naar waar
wij op ons gemak van wegwandelen.

Waarna wij thuis komen, en
gewapend met inkt en koele drank
in onze tuin gaan zitten.
onze warmte op iets minder zettend
door een parasol open te trekken.
We regelen dat wel, zeggen wij dan.

Laat ons meer regelen, dan redden wie te redden
valt.
Laat ons hen die de elementen ontvluchten grond
geven.
Want hun grond staat in brand, of ligt in zee.
Zelfs geen plaats voor heimwee.

Vooraleer wij een volgende keer klinken,
laat ons dan denken aan
alle gebroken ramen van
alle in zee gevallen huizen.

Vooraleer wij een volgende keer vliegen,
laat ons dan denken aan
alle dagenlange tochten om water te halen
van alle gebroken vrouwen.

Laat ons, vooraleer wij een
volgende keer blazen uit tegenzin
denken aan de wind, de regen, die uitblijft,
de zon die verzegend alles verbrandt

En laat ons dan gemeend verzuchten
dat men wel kan zeggen :
Geen woorden maar daden.
Maar onze woorden zijn ons denken.
Ons denken is onze meest bepalende daad,

Ik hoop dat u dat verstaat
dat u er elke dag aan denken mag :

Wij zijn.
Wij zijn met zijn allen
ons immer veranderende klimaat.
